

Chương 16

Wulf đập máy, suy nghĩ quay cuồng. Anh nhìn Cassandra lúc này đã tái xám mặt mày. “Hắn nói gì thế?”

Một phần anh muốn nói dối cô, nhưng anh không thể. Mọi quan hệ của họ có ý nghĩa hơn thế. Anh không bao giờ giấu giếm cô điều gì. Anh cũng không có ý định đó lúc này. Cô có quyền được biết chuyện gì đang xảy ra.

“Stryker muốn đổi bố em với Erik. Nếu chúng ta từ chối, bố em sẽ chết.”

Anh không nói với cô rằng dù có đổi thì không chừng bố cô cũng chết. Nhất là với tính cách của Stryker mà anh biết. Điều đó như một sự thật hiển nhiên.

Nhưng có lẽ Urian có thể giữ Jefferson Peters sống sót vì quyền lợi của anh ta gắn với sự bình an của ông già.

Cassandra lấy tay che miệng. Mắt cô mở to với nỗi khiếp sợ đong đầy. Chúng ta phải làm gì bây giờ? Em không thể để hắn giết bố em được, nhưng em cũng không thể trao con cho hắn.”

Wulf đứng dậy, giọng anh bình thản để không làm cô hốt hoảng thêm nữa. Cô đã lo lắng cho sức khỏe của chính mình và Erik quá đủ rồi. Anh sẽ lo những chuyện còn lại. “Chỉ có một cách thôi. Anh sẽ đi giết Stryker.”

Cô không bị thuyết phục cho lắm. “Chúng ta đã thử rồi. Anh nhớ chứ? Nhưng đâu hiệu quả. Em nhớ hình như hắn và tay chân đã gây rắc rối cho anh khá nhiều, cùng với cả Corbin và đám Thọ săn thú nữa.”

“Anh biết, nhưng vấn đề là người Viking bọn anh biết cách tận dụng những đòn tấn công bất ngờ và làm rối đối thủ. Hắn sẽ không ngờ được anh lại tấn công trước.”

“Chắc chắn hắn có đây. Hắn không ngốc và biết rõ mình đang đối đầu với ai.”

“Vậy em muốn anh phải làm gì?” anh khó chịu hỏi lại. “Em muốn anh giao nộp Erik rồi nói với hắn chúc ngon miệng hả?”

“Không!”

“Thế em cho anh một phương án đi.”

Cassandra cố gắng trong tuyệt vọng hầu như ra ý gì đó. Nhưng anh nói đúng. Chẳng còn cách nào khác.

Có lẽ có đây nếu họ liên lạc được với Urian, nhưng anh ta đã biến mất nhiều ngày nay rồi và không ai, kể cả Phoebe, biết anh ta giờ ở đâu.

“Anh định gặp hắn khi nào và ở đâu?” cô hỏi.

“Đêm nay, tại quán Infemo.”

“Tới lúc đó ta sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

Wulf mong là vậy. Bởi vì đáp án ngược lại là hoàn toàn không thể chấp nhận đối với anh.

“Em cũng sẽ đi cùng để giúp mọi người.”

Cả Wulf và Kat nhìn Chris như thể cậu ta bị mất trí.

“Chúng tôi có thể làm gì với cậu, Chris?” Wulf hỏi. “Ném cậu về phía bọn chúng hả?”

Chris nổi quạu vì bị xúc phạm. “Em không còn bé nữa, Wulf. Em cũng biết đánh nhau đấy. Chết tiệt, em luôn đương đầu với anh suốt bao năm nay đấy thôi.”

“Phải nhưng đây là vì tôi chưa bao giờ thực sự đánh cậu cả.”

Chris trông có vẻ bị xúc phạm nặng nề.

Kat vỗ lên cánh tay cậu. “Đừng lo, Chris. Khi nào hãng Play Station của Sony định tấn công cả thế giới và đe dọa hủy diệt nó thì chúng tôi sẽ nhờ cậu giúp.”

Chris làm ra âm thanh khó chịu. “Sao tôi lại đi hỏi hai người cơ chứ?”

Wulf hít thở thật sâu trong lúc thắt chặt kiếm. “Nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Cassandra và Erik. Tôi cần cậu ở đây, nhóc ạ.”

“Rồi rồi. Lúc nào em chẳng là thằng vô dụng.”

Wulf tóm lấy gáy cậu ta và kéo cậu lại gần. “Cậu chưa bao giờ vô dụng với tôi cả. Tôi không muốn nghe câu đó phát ra từ miệng cậu lần nữa đâu. Nghe rõ chưa?”

“Vâng.” Chris tỏ vẻ hối lỗi trong lúc cố đẩy bàn tay chắc nịch của Wulf ra. “Có lẽ dù đã có người thừa kế mới nhưng anh vẫn cần khả năng sinh đẻ của em phải không?”

Wulf xoa đầu cậu rồi tung lên rồi quay sang Kat. “Cô sẵn sàng chưa?”

“Có lẽ là rồi. Anh không thấy chúng còn phải chạy trốn tôi à?”

“Tốt. Cố gắng làm chúng bận rộn. Nếu chúng mãi lo sợ làm cô bị thương thì không còn thời gian đâu mà tấn công tôi nữa.”

“Ý hay.”

Anh dợm bước ra cửa thì bị Cassandra chặn lại. Cô kéo anh lại sát rồi ôm chặt anh. “Hãy trở về với em.”

“Chắc chắn rồi. Anh thề trước Chúa và Odin.”

Cô hôn anh rồi thả anh ra.

Wulf ngắm nhìn vợ và con trai đang ngủ trên sàn nhà, chẳng hay biết gì về chuyện sẽ xảy ra đêm nay. Thậm chí thằng bé cũng chẳng quan tâm nếu Stryker thành công thì nó cũng sẽ chết và thế giới này sẽ đến ngày tận thế.

Giá như anh có thể vô tư như thế.

Nhưng anh không thể. Anh có việc cần làm và nếu anh thất bại, anh sẽ mất tất cả.

Sâu trong tâm trí anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ... Làm thế nào Stryker lại phát hiện ra bố của Cassandra?

Có phải Urian phản bội họ không? Có phải anh ta không? Một phần anh muốn tin đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng phần còn lại không đành dửng dờ nếu Urian có thay đổi suy nghĩ mà giúp Stryker không. Suy cho cùng, gã đàn ông đó là cha anh ta...

Anh và Kat rời khỏi căn hộ thì gặp Phoebe ở lối đi chính. Cô đưa cho anh một sợi dây chuyền rồi giúp anh buộc nó vào cổ. “Dây chuyền này sẽ giúp anh mở cánh cửa dẫn vào Elysia khi anh trở lại. Tôi không thể lên lạc với Urian, điều đó khiến tôi lo lắng. Tôi chỉ cầu sao chúng chưa phát hiện anh ấy vẫn luôn giúp chúng ta.

“Anh ấy sẽ ổn thôi, Phoebe,” Kat an ủi cô. “Tin tôi đi, anh ta là một diễn viên triển vọng. Tôi còn không hề biết anh ta lại có một mặt để coi như vậy. Tôi chắc chắn cha anh ta cũng không biết điều đó đâu.”

Phoebe có vẻ cáu kỉnh khi nghe Kat nói.

“Đùa thôi mà, Phoebe,” Kat nói. “Tươi lên đi.”

Phoebe lắc đầu. “Sao cô có thể vô tư được khi biết cô có thể mất những gì?”

“Không giống như các người, tôi biết tôi sẽ sống qua đêm nay, dù cách này hay cách khác. Trừ khi trái đất này bị hủy diệt hoặc chúng đập tôi một trận toi bời thì tôi chẳng thấy có nguy hiểm gì cả. Điều tôi lo sợ nhất là cho mọi người thôi.”

“Vậy hãy cố đứng sát gần tôi,” Wulf nói, nửa đùa cợt. “Tôi cần thêm áo giáp làm từ nhựa dẻo đấy.”

Kat xua anh về phía lối ra. “Rồi rồi. Một gã chiến binh Viking to xác mà đòi trốn sau lưng tôi? Khi nào thấy tận mắt thì tôi mới tin.”

Wulf dẫn lối ra khỏi thành phố, lên trên mặt đất chiếc xe chở họ tới đây đã được chuyển về một hang gần đó, cùng chỗ với vài phương tiện khác mà đám người Apollite cất giữ, phòng khi có ai biến thành Daimon và muốn đi tới thế giới con người.

Đúng là bệnh hoạn, nhưng riêng hành động “chăm sóc” cho lũ Daimon này của họ thì Wulf tán đồng.

Mùa xuân đang làm tan dần từng đụn tuyết, mặt đất không còn đóng băng như lúc trước nữa.

Shanus đưa cho anh một chùm chìa khóa để anh chọn xe nào thích hợp giúp họ di chuyển nhanh nhất Wulf chọn ngay chiếc xe Mountaineer màu xanh hải quân.

Kat vào trong trước. Anh nhìn lại con đường họ trở ra khi vẫn nghĩ về gia đình.

“Sẽ ổn cả thôi, Wulf.”

“Ừ,” anh thì thào. Anh biết sẽ như vậy. Bởi vì anh sẽ làm mọi cách để đảm bảo điều đó.

Wulf lên xe rồi lái thẳng về thành phố. Điểm dừng đầu tiên là nhà anh. Hay đúng ra là phần còn lại của nó. Anh muốn trang bị đầy đủ cho trận đối đầu này.

Họ lái suốt một tiếng trước khi đến khu biệt thự của anh. Wulf rẽ vào lối đi chính nhưng có chút chần chừ. Không còn dấu hiệu của trận chiến lần trước. Ga-ra, cửa sổ vẫn còn nguyên.

Ngay cả cổng chính cũng đứng vững.

“Stryker đã sửa chỗ này sao?” anh hỏi Kat.

Cô cười phá lên ngặt nghèo. “Không phải phong cách của hắn. Tin tôi đi. Hắn không bao giờ sửa chữa thiệt hại mình gây ra. Tôi cũng không rõ đã có chuyện gì xảy ra nữa. Có lẽ do Hội đồng Hộ vệ chẳng?”

“Không. Thậm chí họ còn chẳng biết chuyện.”

Wulf bấm khóa mở cổng, rồi tiến về nhà chính một cách chậm rãi, có phần chờ đợi chuyện tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Nhưng khi tới gần cửa trước, anh bỗng dừng lại.

Bên cạnh nhà, chỗ mấy bóng râm, anh nhìn thấy có vật gì đó chuyển động.

Làn sương mù bốc ra từ mặt hồ dày đặc và xoáy tròn. Anh đã bỏ đèn pha đi vì sợ tầm nhìn bị ảnh hưởng, anh rút thanh kiếm gập lại được từ dưới ghế ngồi.

Ba gã đàn ông cao to mặc áo đen đang chậm rãi tiến về phía họ, dáng vẻ cao ngạo, như thể họ sở hữu cả thời gian. Họ cùng chung sức mạnh và năng lượng, niềm háo hức muốn chiến đấu tỏa ra từ khắp người họ.

Cả ba người đều tóc vàng.

“Ồ yên đây,” anh cảnh báo Kat trước khi xuống xe, sẵn sàng chiến đấu.

Làn sương mù xoáy tròn quanh ba người đàn ông trong lúc họ tới gần.

Một người cao chưa tới hai mét, mặc quần dài, áo len và áo khoác lông cừu. Một mặt của áo khoác hất ra sau cho thấy thanh kiếm tra trong chiếc vỏ cổ kính với hoa văn Hy Lạp. Người ở giữa cao hơn khoảng năm phân. Anh ta cũng mặc quần len lông cừu và áo len, bên ngoài khoác áo da màu đen.

Người thứ ba có mái tóc ngắn, màu tóc có chút ánh nâu hơn so với hai người kia. Anh ta mặc đồ da cho dân lái xe mô tô với hai bím tóc nhỏ rũ từ thái dương bên trái xuống.

Trong thoáng chốc, Wulf nhớ ra anh ta.

“Talon?”

Tay mặc đồ lái xe mô tô nở nụ cười toét. “Nhìn dáng vẻ cầm kiếm thế kia, tôi đang nghĩ không biết cậu có nhớ ra tôi không đấy, Viking.”

Wulf cười phá lên khi anh bạn cũ lại gần. Họ đã không gặp nhau hơn một thế kỉ rồi. Anh mừng rỡ bắt tay anh bạn người Celt.

Wulf quay sang người đàn ông ở giữa và cũng nhớ ra anh ta, từ khoảng thời gian ngắn ngủi anh ở New Orleans hơn một trăm năm trước trong lễ Mardi Gras.

“Kyrian phải không?” anh hỏi. Vị tướng quân Hy Lạp cổ đại có vẻ thay đổi khá nhiều kể từ lần cuối họ gặp nhau.

Hồi đó, tóc Kyrian để đầu đình cùn cùn, lại còn có râu quai nón nữa. Giờ thì tóc anh dài tới vai và mặt mày cũng nhăn nhui.

“Rất vui được gặp lại cậu,” Kyrian đáp, đưa tay ra bắt tay anh. “Đây là bạn tôi, Julian xứ Macedon.”

Wulf biết người đàn ông này qua danh tiếng anh ta. Julian chính là người đã dạy Kyrian mọi thứ về cách thức ra trận cũng như chiến đấu. “Rất vui được gặp anh. Ba người làm cái quái gì ở đây thế này?”

“Đến giúp cậu chứ sao.”

Anh quay lại thì thấy Acheron Parthenopaeus đang tới nhập hội. Anh không biết điều gì khiến anh ngạc nhiên nhất, sự có mặt của bốn người đàn ông hay là đứa bé con Ash đang đi ngay trước ngực.

Wulf há mồm kinh ngạc. “Kyrian? Đây là con anh à?”

“Không đời nào,” Kyrian đáp. “Tôi không bao giờ đưa Manssa tới những nơi như thế này. Amanda sẽ thiên tội trước rồi giết chết tôi nếu tôi có ý tưởng nào như thế.” Anh hất đầu chỉ về Acheron. “Con của Ash đấy.”

Wulf nhướn mày. “Lucy,” anh nhại giọng Ricky Ricardo, “em có muốn giải thích gì không?”

Ash nhăn nhó. “Stryker không ngu đâu. Ý tưởng của cậu về việc tới chỗ hẹn với một đứa trẻ bằng nhựa rất hay đấy nhưng sẽ không bao giờ thành công. Stryker sẽ ngửi ra mùi nhựa ngay tức khắc.” Anh quay cái điệu hiệu Snugli lại để Wulf thấy rõ đứa bé con tóc đen nhỏ xíu nằm trong đó. “Vậy nên tôi mang tới một đứa trẻ thật sự cho cậu đây.”

“Nếu nó bị thương thì làm sao?”

Đứa bé bỗng hắt hơi.

Wulf nhảy dựng lên khi tia lửa bắn ra từ lỗ mũi đứa trẻ, khiến chân anh suýt cháy xém.

“Xin lỗi nhé,” đứa bé cất giọng du dương. “Suýt chút nữa con đã làm món thịt nướng Thọ săn đêm rồi, nhưng như thế thì buồn quá vì con chẳng mang theo nước xốt gì cả.” Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Ash. “Người biết không, thịt Thọ săn nướng không ngon đâu nếu thiếu nước xốt. Ta cần...”

“Sim,” Ash rít lên lời cảnh cáo trầm trầm, cắt ngang lời đứa trẻ.

Đứa bé lại ngược lên nhìn anh. “Ôi, con quên mất, akri. Xin lỗi nhé. Oe, oe, oe.”

Wulf xoa trán. “Cái thứ gì thế này?”

“Anh ta chẳng bảo rồi đấy thôi, Sim là con... quý của anh ta.”

Cả năm người đàn ông quay về phía phát ra tiếng nói trầm thấp, chầm chọc mang chất giọng Hy Lạp. Một gã khác đi ra từ bóng tối. Anh ta cao gầy bằng Acheron với mái tóc đen và đôi mắt xanh lục mạnh mẽ.

Ash nhướng mày. “Cuối cùng cậu cũng đến, Z. Mừng vì cậu tới kịp bữa tiệc.”

Zarek khịt mũi. “Làm sao hả? Tôi chẳng có chuyện gì để làm. Tôi đoán có lẽ đến đây đâm đá, chửi bới với vài tên cũng tốt. Mà tôi cũng chẳng quan tâm tên chúng là gì để chửi bới cho thêm phiền. Nói chung tôi chỉ đến đây đánh nhau.”

“Vậy ra anh là Zarek,” Wulf lên tiếng, mắt đăm đăm nhìn gã cựu Thọ săn đêm khét tiếng, người từng bị đày tới Fairbanks, Alaska.

Thái độ khó chịu của anh ta không chỉ thể hiện trên khuôn mặt và cử chỉ, mà rõ ràng ngay từ đôi môi cong cớn của anh. Billy Idol và Elvis chẳng là gì so với anh chàng này.

“Phải,” Zarek đáp, môi còn nhếch dữ dội hơn nữa. Tôi đang chết công rồi đây, chúng ta không thể tiến hành màn chào hỏi này nhanh hơn được à? Tôi muốn ra tay xử lý vài tên khốn cho nhanh còn quay về bờ biển đáng lẽ ra tôi phải ở đó.”

“Nếu cậu ghét có mặt ở đây như thế,” Talon hỏi, “vì sao còn đồng ý tới?”

Bằng một cử chỉ chửi thề trá hình, Zarek đưa ngón giữa lên gãi lông mày, tay anh ta phủ móng vuốt bạc sắc nhọn và dài thòng. “Astrid muốn tôi kết bạn. Tôi không hiểu vì sao nữa. Ba cái trò tâm lý của phụ nữ. Cô ấy cứ cố ép tôi tỏ ra hòa đồng hơn.”

Ash bật cười hiếm hoi khi nghe thấy thế.

Zarek cũng bắn tia nhìn đầy hiểu biết và thích thú chẳng kém về phía anh. Tôi không muốn nghe anh phán xét đâu, Ash Vĩ đại ạ. “Anh là kẻ lôi kéo tôi vào chuyện này đầu tiên.” Rồi Zarek làm một động tác đáng ngạc nhiên nhất, anh ta cúi xuống và nựng cầm đứa trẻ. “Cô thế nào rồi, Sim nhỏ bé?”

Đứa trẻ nhảy cẫng lên vui sướng trong điệu. “Tốt lắm. Anh còn hạt đậu đông nào không? Tôi nhớ lúc ở Alaska với anh quá. Hồi ấy vui ghê.”

“Không phải lúc ăn uống đâu, Sim,” Ash đáp lại.

Đứa bé lè lưỡi với anh ta. “Vậy con có thể ăn lũ Daimon chứ?”

“Nếu con bắt được chúng,” Ash hứa, khiến Wulf phân vân anh chàng này biết bao nhiêu điều về lũ Daimon mà anh không biết.

“Anh nói thế là ý làm sao?” Zarek hỏi hộ anh. “Lại cái kiểu mơ mơ hồ hồ ấy à?”

Ash nhướn mày cao ngạo. “Lúc nào thẳng thế.”

Zarek làm ra âm thanh khó chịu. “Cá nhân tôi thì nghĩ tất cả chúng tôi nên họp lại cho anh một trận ra trò tới khi anh chịu khai báo thành khẩn mới đúng.”

Kyrian gãi cằm suy tư. “Cậu biết không...”

“Đừng có mơ,” Acheron nóng nảy cắt ngang. Rồi anh quay sang Wulf. “Cậu đi lấy vũ khí đi. Chẳng phải còn cuộc hẹn sao?”

Wulf dừng lại bên cạnh Ash. “Cảm ơn anh đã tới.”

Ash gật đầu với anh rồi đứng tránh sang bên trong lúc đung đưa con quỷ nhỏ trước ngực.

Wulf quay lại xe để gọi Kat nhưng chẳng thấy cô đâu cả.

“Kat?” anh gọi to. “Kat?”

“Sao thế?” Talon hỏi khi anh cùng những người khác lại gần chiếc xe.

“Anh có thấy cô gái đi cùng tôi không?”

Tất cả đều lắc đầu.

“Cô gái nào?” Talon hỏi.

Wulf nhíu mày. “Cao khoảng hai mét, tóc vàng. Cô ấy không thể nào biến mất...” Anh bỗng dừng lại khi ngẫm lại câu nói. “Không sao đâu, cô ấy là một trong số ít người có thể hô biến.”

“Vợ cậu à?” Kyrian hỏi.

“Không, cô ấy là hầu gái của Artemis, cô ấy luôn giúp chúng tôi.”

Ash cau mày. “Artemis không có hầu gái nào cao hơn nàng ta. Tin tôi đi. Nàng ta không bao giờ để bất kì người phụ nữ nào nhìn xuống mình cả. Nghĩa đen luôn đấy.”

Wulf nhìn anh với cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. “Tôi mong anh nhầm. Bởi nếu không thì Kat có lẽ hợp tác với Stryker suốt thời gian này và rất có thể cô ta đã chạy đi báo cho hắn biết về bữa tiệc ngạc nhiên này rồi.”

Ash hơi nghiêng đầu như thể lắng nghe điều gì. Rồi cũng không cảm nhận được năng lượng của cô ta. Giống như thể cô ta không tồn tại.”

“Anh nghĩ sao?” Kyrian hỏi.

Ash bế đứa bé lên vì nó bắt đầu chuyển sang đá vào hạ bộ anh, anh đành bế nó ngang hông. Đứa trẻ lại nghịch tóc của anh rồi bỗng đưa vào mồm nhai.

Wulf nhíu chặt lông mày. Nếu anh không biết rõ hơn, anh sẽ đã thấy răng nanh của nó.

“Tôi không biết phải nghĩ gì nữa,” Ash trả lời, kéo tóc ra khỏi mồm đứa trẻ, “nghe mô tả thì Kat giống như Apollite hoặc Daimon.”

“Nhưng cô ấy đi lại vào ban ngày được,” Wulf thêm vào.

Zarek chửi thề. “Đừng nói với tôi lại có một tên Sát thủ ngày sống chuồng đây nhé.”

“Không,” Acheron khẳng định. “Tôi biết rõ Artemis không tạo ra thêm kẻ nào nữa. Nàng ta không dám đâu. Ít nhất là hiện giờ.”

“Sát thủ ngày là thứ gì?” Talon hỏi.

“Cậu không muốn biết đâu,” Julian đáp.

“Phải đó,” Zarek đồng tình. “Như anh ta nói đấy, nhưng độ kinh khủng nhân cấp một trăm.”

“Được rồi,” Wulf lên tiếng, tiến vào trong nhà. “Để tôi đi lấy đồ đã rồi ta lên đường luôn.”

Khi anh bước đi khỏi đó, anh thấy Talon đi tới đứng cạnh Ash. “Đây là phần mà anh thường nói nếu mọi người làm đúng bổn phận của mình, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp cả. Đúng không?”

Khuôn mặt Acheron vô cảm. “Thường thì đúng là vậy.”

“Nhưng?”

“Chúng ta đang phải đối mặt với những kẻ ghê gớm hơn cả thần Sô phận. Tất cả những gì tôi có thể nói là trận đấu sắp tới sẽ gay cấn lắm đấy.”

Wulf cười phá lên khi anh rời xa cuộc tán gẫu. Không sao cả. Chiến đấu là thứ mà anh và bạn bè giỏi nhất.

Họ tới Inferno ngay trước lúc nửa đêm. Kì lạ là quán bar không có lấy một tay bảo vệ nào.

Dante gặp họ ở cửa, vẫn bận đồ da đen như bình thường. Hôm nay anh ta không đeo răng ma cà rồng giả nhưng gương mặt lại có vẻ cực kì tức giận.

“Ash,” anh ta lên tiếng chào anh chàng Atlantis. “Đã lâu rồi kể từ lần cuối anh xuất hiện ở cửa quán chúng tôi.”

“Dante.” Ash bắt tay anh.

Dante nhìn xuống đứa bé, lông mày xoắn lại. “Simi?”

Đứa bé mỉm cười với anh ta.

Dante khẽ huýt sáo rồi lùi lại. “Khi thật, Ash, tôi mong mỗi lần anh định mang con nhóc quý này tới đây, anh cũng nên báo trước tôi một câu. Tôi có cần cảnh báo với mọi người rằng có cỗ máy ăn thịt người tới thăm không?”

“Không,” Ash đáp, khẽ đung đưa đứa bé. “Hôm nay nó tới để ăn Daimon thôi.”

“Mọi người đâu cả rồi?” Wulf hỏi.

Dante liếc về phía bức tường bên tay phải. “Tôi nghe phong thanh sẽ có chuyện xảy ra đêm nay nên đóng cửa rồi.”

Wulf nhìn theo mắt anh thì thấy một tấm da báo dính trên đó. Anh nhận ra tấm da vằn đỏ ấy. “Em trai anh phải không?”

Con thịnh nộ làm mắt anh tối sầm lại, Dante nhún vai. “Tên khốn đó làm việc cho lũ Daimon. Báo tin về chúng tôi và các anh cho bọn chúng.”

“Trời!” Talon thở mạnh. “Giết ngay cả anh em của mình thì đúng là tàn nhẫn quá.”

Dante nhếch môi khinh bỉ nhìn anh làm lộ ra hàm răng nanh phản bội lột vỏ người của anh ta. “Em trai tôi đã phản bội tôi và cả tộc chúng tôi. Nếu tôi mà tàn nhẫn thì da của nó phải nằm trên sàn cho người ta giẫm qua giẫm lại rồi nhé. Không may là những đứa em khác của tôi cảm thấy hơi khó chịu nếu làm thế nên chúng tôi đành chọn bức tường vậy.”

“Hiểu rồi,” Ash lên tiếng. “Vậy những người khác trong đàn đâu?”

“Ồ đằng sau. Chúng tôi sẽ đứng ngoài chuyện này. Chúng tôi không thích ra tay sát hại đồng loại của mình.”

Zarek khịt mũi. “Trừ khi đó là em anh.”

Dante lại gần chỗ Zarek, cả hai nhếch mép nhìn nhau. “Luật rừng xanh thôi. Người bị phản bội có quyền ăn thịt kẻ phản bội.”

Zarek đảo mắt nhàm chán. “Luật rừng của tôi. Giết tất cả rồi để Hades lo phần còn lại.”

Dante bỗng cười phá lên. “Tôi thích anh chàng này đây, Ash. Cậu ta hiểu chúng tôi.”

“Kìa, Z,” Ash đùa cợt. “Có vẻ cậu đã tìm được người bạn mới rồi này. Chắc Astrid phải vui lắm.”

Zarek gờ ngón giữa lên với anh.

Ash tảng lờ. “Được rồi, chuẩn bị chiến đấu thôi, các chàng trai.”

Dante tới canh giữ cửa trước trong lúc Ash nhấc đứa bé khỏi cái địu và trao nó cho Wulf, anh hơi chần chừ trước khi chạm vào con nhóc quý.

Nó nhìn anh đánh giá rồi mỉm cười. “Simi không cần đâu nếu anh không làm rơi cô ấy.”

“Tôi sẽ cố vậy.”

Con nhóc nhe răng mình ra với anh, sau đó nằm yên trong tay anh, đúng như hình ảnh hoàn hảo của một bé sơ sinh đang ngủ yên.

“Ta có nên trốn không?” Julian hỏi. “Tấn công bất ngờ chẳng hạn?”

“Không thể,” Ash đáp. “Stryker không phải một Daimon bình thường.”

“Giống như Desiderius sao?” Kyrian hỏi.

“Tệ hơn. Thật ra, lời khuyên tốt nhất của tôi cho các cậu là...” Ash nhìn Zarek cảnh cáo - “đề tôi lo Stryker. Tôi là người duy nhất ở đây hẳn không thể ra tay được.”

“Sao thế, Acheron?” Zarek hỏi. “À mà khoan, tôi biết rồi. Tới lúc anh chịu trả lời câu hỏi đó thì Fairbanks hẳn phải cán mốc một trăm mười độ C nhỉ.”

Ash khoanh tay ngang ngực. “Biết thế sao còn hỏi?”

“Chỉ để chọc tức anh thôi.” Zarek băng ngang qua căn phòng. “Khi nào chúng mới tới đây?”

Không khí trên sàn nhảy bỗng nhiên loãng ra rồi kêu xèo xèo.

Gương mặt Zarek tan ra thành nụ cười toe. “Tuyệt cú mèo. Đại khai sát giới nào.”

Kyrian tuốt kiếm khỏi vỏ và kéo dài lưỡi gươm ra, còn Talon thì lôi con dao tròn ba lưỡi xoáy ra. Julian cũng tuốt kiếm ra.

Zarek và Ash không làm gì cả.

Wulf cũng vậy. Mục tiêu của anh là bảo vệ Simi, Erik và Cassandra.

Cửa thông nhá lên một giây trước khi Stryker bước qua. Theo sau hẳn là một quân đoàn Daimon, trong đó có Urian.

Gương mặt Urian lãnh đạm kể cả khi bắt gặp ánh mắt Wulf. Thật khó tin chính người đàn ông này đã làm lễ thành hôn cho Wulf và Cassandra. Gương mặt anh ta lúc này hờ hững, không toát lên bất kì vẻ gì, đôi mắt cũng không tỏ chút gì quen biết với anh. Kat nói đúng, gã này đúng là có tài diễn xuất.

“Tuyệt vời,” Stryker lên tiếng cùng tiếng cười độc ác. “Ngươi chuẩn bị cả một bữa tối cho các chàng trai của ta đây à. Giá mà ai công tử tế được như thế.”

Vài tên Daimon cười phá lên.

Zarek cũng vậy. “Này Acheron, tôi thấy thích tên này rồi đó. Tiếc là ta phải giết hẳn.”

Stryker lờ mắt với Zarek rồi nhìn sang Acheron. Cả hai nhìn nhau chăm chăm, không nói một lời hay bày tỏ cảm xúc gì.

Nhưng Wulf nhìn ra tia do dự nhất thời trên gương mặt Urian khi nhận ra Acheron.

“Cha ời?”

“Không sao đâu, Urian. Ta biết hết về gã Atlantis này. Phải không, Acheron?”

“Không. Người trông vậy thôi, Strykerius. Nhưng ta thì khác, ta biết từng yếu điểm của người, kể cả chuyện người tin tưởng Nữ thần Hủy diệt, còn bà ta thì chỉ đùa bỡn người thôi.”

“Người nói dối.”

“Có thể. Nhưng cũng có thể không.”

Phải rồi, không ai có thể chơi trò mơ mơ thực thực này giỏi hơn Acheron. Anh ta là bậc thầy giữ im lặng và khiến người ta nghi ngờ cả bầu không khí mà ta hít thở.

Cuối cùng, Stryker quay sang Wulf. Ánh mắt hắn nhìn xuống đứa bé Wulf đang bế. Hắn nghiêng đầu và cười.

“Ngọt ngào chưa kìa. Người đã trải qua quá nhiều rắc rối rồi phải không? Tất cả các người. Ta cảm thấy tự hào quá đôi.”

Một cảm giác tồi tệ len lỏi trong lòng Wulf. Có chuyện gì đó không đúng lắm.

Gã Daimon biết Simi không phải con anh?

Stryker tiến lại gần Urian. Hắn choàng một cánh tay lên vai đứa con trai rồi hôn lên má anh ta.

Urian nhăn mày trước hành động ấy và hơi cứng người lại.

“Con trẻ luôn là lẽ sống của đời ta, phải không?” Stryker hỏi. “Chúng mang tới niềm vui. Đôi lúc cũng có cả nỗi buồn.”

Lông mày Urian càng nhíu chặt lại khi cha anh ta nghịch sợi dây da buộc mái tóc vàng được tết lại của Urian.

“Tất nhiên, người sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau ấy rồi, Wulf ạ. Con trai người sẽ chẳng sống đủ lâu để mà phản bội người.”

Trước khi có ai kịp cử động, Stryker đã cứa cổ Urian bằng bàn tay không còn là tay người nữa. Nó đã biến thành một chiếc móng rồng.

Hắn xô Urian ra, anh ngã xuống sàn nhà kêu thịch một cái, tay vẫn giữ chặt cổ hầu ngăn máu chảy ra trong lúc cha anh quay lại đối mặt với đám Thợ săn đêm.

“Người nghĩ ta ngu lắm nên sẽ mắc lừa đúng không?” Stryker buồn chán nhìn Wulf trong lúc tiếp tục nói, lúc này không còn là giọng hấn nữa... là giọng của cha Cassandra. “Ta biết người sẽ không bao giờ mang con người đến thật. Ta chỉ cần đuổi đám Hộ vệ các người khỏi Elysia một lúc thôi.”

Wulf chửi thề trong lúc xông tới tấn công.

Stryker biến mất thành một làn khói đen, đám Daimon lập tức xông lên.

“Ak’ritah tah!” Acheron hét lên.

Cửa thông hai thế giới lập tức mở ra.

Một tên Daimon cười sảng sặc. “Chúng ta không phải đi qua...” Trước khi kịp nói hết câu, gã đã bị hút vào cánh cửa.

Những tên khác nhanh chóng theo sau.

Ash chạy băng qua sàn tới chỗ Urian đang nằm trong vũng máu. “Suýt,” Ash thở mạnh, đè tay lên tay Urian.

Mắt Urian đơng đậy lệ khi ngược lên nhìn Acheron.

“Thở từ từ và nôm thôi,” Acheron lên tiếng, giọng anh êm ái trầm lắng.

Wulf và những người khác dõi nhìn trong sự câm nín sững sờ khi Ash chữa lành vết thương cho anh chàng Daimon.

“Vì sao?” Urian hỏi.

“Tôi sẽ giải thích sau.” Acheron đứng dậy và vén áo trên lên để lộ chiếc bụng phẳng lì, cứng rắn. “Sim, quay lại đi.”

Đưa trẻ vọt ra khỏi tay Wulf ngay tức khắc. Nó biến từ một đứa bé sơ sinh thành một con rồng nhỏ, rồi nằm gọn trên làn da của Acheron cho tới khi biến thành một hình xăm trên xương sườn trái của anh.

“Tôi luôn thắc mắc làm thế nào hình xăm của anh lại chuyển động,” Kyrian nói.

Ash không đáp lời. Thay vào đó, anh giơ hai tay lên.

Một giây trước họ còn ở Inferno, giây sau tất cả đã ở giữa thành phố Elysia.

Cảnh tượng ở đây còn hơn cả địa ngục, khác hẳn lúc Wulf và Kat rời đi mấy tiếng trước. Những tiếng hét dài rền rã trong không khí. Xác Apollite la liệt

khắp nơi, cả đàn ông, phụ nữ lẫn trẻ em. Có vẻ trừ ngày sinh nhật, bình thường xác họ không rã ra như lũ Daimon.

Nỗi sợ hãi và đau đớn đâm toạc Wulf.

“Phoebe!” Urian hét lên, chạy nhanh về phía căn hộ của anh.

Wulf chẳng buồn gọi nữa. Không ai có thể nghe được tiếng anh giữa những tiếng hét khắp nơi thế này. Anh chạy nhanh nhất có thể về phía vợ con.

Mấy tên Daimon cố ngăn cản anh. Ánh mắt anh giờ vầng lên tia lửa giận dữ, anh nhanh chóng lao qua chúng.

Không ai có thể cản trở giữa anh và gia đình.

Không một ai.

Anh về tới căn hộ thì thấy sàn nhà bị nạy lên. Shanus nằm ngay giữa phòng khách.

Wulf nghệt thở vì sợ, cho tới khi nghe tiếng đánh nhau trong phòng ngủ. Hơn hết thảy, anh nghe tiếng gào của con trai.

Anh chạy băng qua phòng, xông vào phòng ngủ thì dừng lại. Chris đang đứng trong góc xa nhất, tay ôm Erik trước ngực. Hai người bạn Apollite của cậu, Kyra và Ariella, đứng trước như tấm rào chắn bảo vệ cậu và Erik.

Stryker và ba tên Daimon đang tấn công Kat và Cassandra. Hai cô gái đang chống trả với những ngón đòn và kỹ năng đáng khâm phục.

“Người không thể sử dụng tấm chắn của mình mãi được đâu, Katra,” Stryker gầm lên.

Kat nhìn Wulf mỉm cười. “Ta không cần phải làm thế. Ta chỉ cần giữ nó đủ lâu để chờ cứu giá thôi.”

Stryker chần chừ, rồi hấn quay lại nhìn qua vai đúng lúc Wulf tấn công.

Wulf giết một tên Daimon trước rồi xông về phía Stryker. Hấn xoay người lại, ném tia sét về phía Wulf, anh bị dội vào tường.

Trong lúc rít lên đau đớn, Wulf nhìn thấy bóng hình chuyển động nơi khoeo mắt.

Là Ash và Zarek.

Kat ngay lập tức biến mất trong khi Stryker chửi thề.

Wulf và Zarek bám theo sau hai tên Daimon còn lại trong lúc Ash đối đầu với Stryker.

“Về nhà đi, Stryker,” Ash nói. “Cuộc chiến kết thúc rồi.”

“Nó không bao giờ kết thúc cả. Chừng nào mà cha ta...” - hắn nhỏ ra ngay sau khi thốt lên từ đó - “còn sống.”

Ash lắc đầu. “Ta cứ nghĩ chỉ có gia đình mình là rối loạn cơ đấy... Bỏ đi. Người đã thua rồi. Thần ạ, người vừa giết chính con trai mình, vì sao chứ?”

Stryker gầm lên phần nộ, rồi xông vào Ash.

Wulf tóm lấy con trai từ tay Chris cùng lúc Zarek kéo Cassandra ra phía sau anh. Wulf muốn đưa hai mẹ con ra khỏi đây trước, đưa tới nơi an toàn, nhưng họ không chạy qua cửa được vì Ash và Stryker đang đánh nhau ngay chỗ đó.

Stryker ném tia sét về phía Ash, anh nhận lấy mà không chút chật vật thay vào đó, anh tung cú đấm về phía gã Daimon, khiến hắn văng lên không rồi rơi xuống, dội vào tường.

Wulf khẽ huýt sáo. Bọn họ đều biết Ash rất mạnh nhưng anh chưa từng thấy anh chàng Atlantis đánh nhau như thế bao giờ.

Stryker lại tấn công. Nhưng vì lý do nào đó, Ash không giết hắn. Cả hai đấu tay đôi như thể những con người bình thường chứ không phải...

Bất cứ giống loài quỷ tha ma bắt nào đó.

Mặt đầy máu, Stryker tung thêm một tia sét nữa về phía Ash.

Anh hóa giải nó rồi giơ tay lên, Stryker bỗng bị nâng lên khỏi sàn nhà.

Stryker cố ném tia sét thêm khiến Ash loạng choạng và thả hắn ra.

Gã Daimon ngã nhào xuống đất rồi chạy về phía anh. Hắn choàng tay quanh người Ash rồi xô anh vào tường.

Nhưng trước khi hắn kịp tấn công thêm lần nữa, một con quỷ da vàng bỗng xuất hiện. Mắt ả lóe sáng, tay vòng quanh người Stryker rồi cả hai biến mất vào không trung.

Acheron gầm lên.

“Apollymi, nếu đã như thế,” anh hét to. “Bà nên giữ hắn luôn bên đó đi.”

“Anh là cái giống quái quỷ gì vậy?” Wulf hỏi Ash khi anh quay sang nhìn họ.

“Đừng hỏi những câu không nên hỏi,” Zarek đáp họ. “Tin tôi đi cậu chưa sẵn sàng để biết sự thật đâu.”

“Stryker đi thật rồi sao?” Cassandra hỏi.

Ash gật đầu.

Cô ôm lấy Wulf rồi đón lấy Erik từ tay anh, ôm thằng bé lên vai để đỡ nó. “Mẹ thương mà, con yêu,” cô nựng con. “Người xấu đi rồi con ạ”

“Cái gì đã tóm lấy hắn thế?” Kyra bỗng hỏi. “Chúng đi đâu rồi?”

Ash không trả lời. “Giờ mọi người an toàn rồi. Ít nhất trong một thời gian.”

“Hắn sẽ còn trở lại sao?” Cassandra hỏi.

Ash bật cười ngượng nghịu. “Tôi cũng không biết. Hắn là một trong số ít sinh vật nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi. Nhưng như hắn tuyên bố, mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Hắn có thể trở lại sau vài tháng, cũng có thể vài thế kỉ. Thời gian ở nơi hắn sống khác với chúng ta.”

Kyrian, Talon và Julian cùng xông vào.

“Toàn bộ lũ Daimon biến mất rồi.” Talon lên tiếng. “Chúng tôi hạ gục vài tên nhưng số còn lại...”

“Không sao đâu,” Ash tiếp lời. “Cảm ơn các cậu đã giúp đỡ.”

Ba người đàn ông cùng gật đầu rồi bước ra khỏi phòng ngủ sang căn phòng khách hỗn độn.

“Trời ơi, phải mất nhiều ngày mới dọn hết chỗ này,” Chris than vãn nhìn căn phòng vẻ khó tin.

Rồi ngay trước mắt họ, cả căn phòng đổ nát bỗng được dọn dẹp sạch sẽ. Chỉ còn lại những xác người nằm đó.

Zarek khịt mũi. “Thôi ngay trò đó đi, Acheron.”

“Tôi cũng không làm gì hơn thế nữa được, Z ạ. Tôi không thể sửa chữa mọi thiệt hại ở đây đêm nay.” Ánh mắt Ash chuyển sang xác của Shanus.

Wulf lắc đầu trong lúc nâng Shanus lên để mang anh ta vào trung tâm thành phố.

Các Apollite có mặt ở khắp nơi, gào khóc trước cái chết của người thân.

“Họ không đáng phải chịu điều này,” Wulf nói với Acheron.

“Có ai đáng đâu?” Ash đáp.

Một phụ nữ chạy về phía Wulf. Cô ta mang biểu tượng hoàng gia và không mất nhiều thời gian để khẳng định cô là ai.

“Shanus?” cô hỏi, mắt đong đầy tia nước.

Wulf đặt cái xác xuống. “Cô là vợ anh ấy?”

Người phụ nữ gật đầu, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt. Cô nâng đầu anh lên đùi và lặng lẽ khóc.

Cassandra bước lên. “Tôi rất tiếc.”

Người phụ nữ ngẩng lên, mắt tràn ngập căm thù. “Đi khỏi đây mau. Tất cả các người! Các người không được chào đón ở đây. Chúng tôi đã giúp các người, vậy mà các người hủy hoại chúng tôi!”

Zarek hăng giọng. “Không phải lời khuyên tồi lắm đâu,” anh nói với Wulf, mắt nhìn quanh ra chỗ những người khác đang bắn tia nhìn chết chóc về phía họ.

“Phải đấy,” Ash đồng ý. “Các cậu giúp Wulf và gia đình cậu ấy ra khỏi đây đi. Tôi phải đi tìm một người.”

Wulf biết anh muốn nói tới Urian. “Anh có muốn chúng tôi chờ không?”

“Không. Có hai chiếc SUV đang chờ sẵn ở trên mặt đất. Cậu lái thẳng về nhà đi, tôi sẽ theo sau.”

“SUV nào?” Kyrian hỏi lại.

Tôi xin nhắc lại, đừng hỏi những câu không nên hỏi,” Zarek lên tiếng. “Hãy cứ chấp nhận rằng Acheron là một tên khùng và bỏ qua đi.”

Ash đảo mắt nhìn anh. “Tôi có thể là tên khùng thật nhưng ít ra tôi không ném tia sét về phía anh trai mình.”

Zarek cười vang xấu xa. “Ít ra tôi cũng... chưa làm thế mà.”

Ash dõi theo khi Zarek dẫn đoàn người ra khỏi thành phố.

Anh đứng giữa trung tâm thành phố, quan sát đồng đồ nát quanh anh. Anh định dọn dẹp tất cả giống như đã làm với ngôi biệt thự và căn hộ của Wulf, nhưng bỗng dừng lại. Đám người Apollite này cần làm việc gì đó để quên đi nỗi đau họ đang phải chịu đựng.

Xây dựng lại thành phố có thể tạm chiếm chỗ trong tâm trí họ. Ít ra là trong một thời gian.

Sâu thẳm trong trái tim mình, anh cũng khóc cùng họ.

Chỉ bởi vì anh có thể, không có nghĩa anh nên làm như thế...

Acheron ép mình bước dọc lối hành lang, nhất quyết không thỏa mãn ham muốn bên trong anh kêu gào đòi sửa chữa lại mọi thứ.

Tới khi anh đến căn hộ của Urian, Ash thấy ghê tởm bởi trận máu tanh Stryker gây ra nhân danh Apollymi.

Một cuộc chiến phi lý, nhưng ngẫm lại chẳng phải bà ấy là Nữ thần Hủy diệt sao. Đó cũng là lý do vì sao anh phải bảo đảm bà ấy sẽ không bao giờ thoát khỏi nhà tù giam cầm hiện nay.

“Urian?” Ash lên tiếng, giọng anh trầm mà chắc nịch.

“Cút đi!” Urian gầm lên. “Để tôi một mình.”

“Cậu không thể ở đây được,” Ash đáp. “Đám Apollite sẽ tấn công cậu mất.”

“Tôi chẳng quan tâm.” Anh ngược lên, nỗi đau thấu cảm Ash nhận được từ Urian khiến anh lùi bước. Đã từ rất lâu anh không đối diện trực tiếp với nỗi đau mất mát tới vô vọng như thế này. “Vì sao anh không để tôi chết đi? Vì sao lại cứu tôi?”

Ash thở sâu khi cố giải thích cho Urian. “Bởi vì nếu tôi không làm thế, cậu sẽ bán linh hồn cho Artemis để quay trở lại và giết cha cậu.”

“Thế anh nghĩ tôi sẽ không giết ông ta sau chuyện này ư?” Anh quay sang gào lên với Ash. “Chẳng còn gì của cô ấy sót lại. Không một thứ gì! Tôi thậm chí không biết chôn cất cái gì đây. Tôi...” Lời nói vỡ òa ra thành tiếng khóc.

“Tôi biết,” Ash đáp lại anh, tay đặt lên vai Urian.

“Anh chẳng biết gì cả!”

Ash nâng cằm Urian lên tới khi mắt họ gặp nhau. “Có đấy, tôi biết rõ là khác.”

Urian cố gắng thở ra khi anh nhìn những hình ảnh nhá lên trong đôi mắt bạc vân vũ của Ash. Chồng chất những đống đau, thống khổ và cả trí tuệ.

Thật khó để nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

“Tôi không muốn sống thiếu Phoebe của tôi,” Urian cất tiếng, giọng anh vỡ ra trước từng từ.

“Tôi hiểu. Vì thế tôi cho cậu một lựa chọn. Tôi không thể bám dính lấy cha cậu để canh chừng hẳn. Tôi cần cậu làm điều đó giúp tôi. Vì sớm hay muộn, hẳn cũng sẽ trở lại đũa giết dòng máu trực hệ của Apollo.”

“Vì sao tôi phải bảo vệ họ? Phoebe đã chết vì họ!”

“Phoebe sống vì họ, Urian. Cậu nhớ chứ? Cậu và cha cậu chịu trách nhiệm cho cái chết của cả gia đình cô ấy. Cậu đã bao giờ thú nhận với cô ấy chưa? Rằng chính cậu đã ra tay? Đã giết bà ngoại cô ấy? Các anh chị em họ của cô ấy?”

Urian quay mặt đi, tràn ngập trong hổ thẹn. “Không. Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy.”

“Nhưng cậu đã làm đấy thôi. Mỗi lần cậu, cha cậu, hay một tên Spathi giết một người trong nhà cô ấy, cô ấy đều cảm thấy nỗi đau đớn y như cậu bây giờ. Cái chết của mẹ và chị gái đã làm cô ấy tan nát. Chẳng phải vì thế nên cậu mới đồng ý cứu Cassandra sao?”

“Phải.”

Ash bước lùi lại khỏi Urian trong lúc anh lau nước mắt.

“Anh nói tôi có lựa chọn?”

“Lựa chọn thứ hai là tôi sẽ xóa bỏ mọi kí ức của cậu. Cậu sẽ được giải thoát khỏi mọi thứ. Tất cả những đau đớn này. Cả quá khứ lẫn hiện tại. Cậu có thể sống tiếp như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy nếu tôi yêu cầu, anh có giết tôi không?”

“Cậu có chắc muốn tôi làm thế không?”

Urian nhìn đau đáu xuống sàn nhà. Hầu hết mọi người có thể không biết suy nghĩ của anh, nhưng Ash biết. Anh nghe thấy chúng rõ ràng như suy nghĩ của chính anh vậy.

“Tôi không còn là Daimon nữa, phải không?” Urian lên tiếng hỏi sau vài giây im lặng.

“Không. Cậu cũng không hẳn là một Apollite nữa.”

“Vậy tôi là gì?”

Ash thở sâu khi nói ra sự thật. “Cậu là độc nhất trên thế giới này.”

Urian không thích điều đó cũng giống Ash không thích mình độc nhất. Nhưng chẳng thay đổi được gì.

“Tôi sẽ sống thêm bao lâu nữa?” Urian hỏi.

“Cậu bất tử, không thể chết được.”

“Như thế thật vô lý.”

“Phần lớn cuộc đời có bao giờ có lý.”

Anh cảm giác Urian đang khó chịu với anh, nhưng ít ra như thế giúp anh chàng giảm bớt cơn thống khổ phần nào. “Tôi có ra ngoài và ban ngày được không?”

“Nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu. Nếu cậu chọn mất trí nhớ, tôi sẽ biến cậu thành con người hoàn toàn.”

“Anh làm được sao?”

Ash gật đầu.

Urian cười phá lên cay đắng trong lúc quét tia nhìn lạnh lẽo khắp người Ash. “Anh biết không, Acheron, tôi không ngu, cũng chẳng mù như Stryker. Ông ta có biết về con quỷ anh mang trên thân người không?”

“Không, và Simi không phải quỷ, con bé là một phần của tôi.”

Ánh mắt Urian xoáy sâu vào mắt anh. Tội nghiệp Stryker, ông ta đúng là tiêu rồi, thế mà còn chẳng biết.” Tia nhìn bỗng trở nên mãnh liệt hơn. “Tôi biết anh là ai và là thứ gì, Acheron Parthenopaeus.”

“Vậy cậu cũng nên biết nếu cậu truyền lời này ra ngoài tôi sẽ khiến cậu hối hận cả đời đấy.”

Anh gật đầu. “Nhưng tôi không hiểu sao anh phải giấu.”

“Tôi không giấu giếm gì cả,” Ash đơn giản nói. “Chỉ là sự thật đó chẳng giúp được ai. Nó chỉ phá hoại và làm tổn thương người khác thôi.”

Urian nghĩ một lúc. “Tôi chán làm kẻ hủy diệt rồi.”

“Vậy giờ cậu là gì?”

Urian suy nghĩ lại toàn bộ chuyện tối nay. Anh nghĩ tới nỗi đau nhức nhối trong anh đang gào lên vì mất vợ. Anh ham muốn biết bao để Acheron xóa bỏ toàn bộ, nhưng như thế anh cũng đánh mất luôn cả những kí ức tốt đẹp.

Dù anh và Phoebe chỉ ở bên nhau mấy năm, cô đã yêu anh như chưa có ai từng thế. Cô chạm vào trái tim anh, tưởng chừng đã chết từ lúc nào.

Không, đúng là thiếu cô, cuộc đời anh đau đớn, nhưng anh không muốn mất mọi mối liên hệ với cô.

Anh thắt chiếc mè đay của cô vào cổ rồi từ từ đứng dậy. “Tôi là người của anh. Nhưng tôi nói trước, nếu tôi có cơ hội giết chết Stryker, tôi sẽ chớp lấy. Không để lại hậu quả gì.”